

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní Mgr. et Mgr. Lenkou Bahýřovou, Ph.D. ve věci

žalobce: T. Č.
bytem X

proti
žalovanému: Krajský úřad Jihomoravského kraje
sídlem Žerotínovo náměstí 3, 601 82

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 6. 2023, č. j. JMK 85730/2023, sp. zn. S-JMK 54783/2023/OD/No,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

I. Vymezení věci a napadené rozhodnutí

1. Žalobce podal žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 6. 2023, č. j. JMK 85730/2023, sp. zn. S-JMK 54783/2023/OD/No („napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Brna („prvostupňový orgán“), ze dne 13.

3. 2023, č. j. ODSČ-12042/22-74 („prvostupňové rozhodnutí“ nebo „rozhodnutí o přestupku“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů („zákon o silničním provozu“). Přestupku se měl žalobce dopustit při řízení blíže specifikovaného motorového vozidla dne 14. 6. 2022 v X hod. na ulici S. d., ve směru jízdy od obce Troubsko do městské části Brno Bystrc v prostoru křižovatky s ulicí Š., za zastávkou MHD Š. v Brně a před přechodem pro chodce. Po odečtu možné odchylky měřicího zařízení byla žalobci naměřena nejnižší skutečná rychlost 74km/h, v daném úseku je nejvyšší dovolená rychlost stanovena obecnou úpravou na 50 km/h. Svým jednáním žalobce porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Za spáchaný přestupek mu byla uložena pokuta ve výši 2 500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.
3. Dle napadeného rozhodnutí žalovaný neshledal v řízení o přestupku žádné pochybení, které by bylo důvodem pro zrušení rozhodnutí o přestupku. Neshledal důvody svědčící o možné podjatosti oprávněné úřední osoby. Dospěl k závěru, že místo spáchání přestupku bylo správně zjištěno a dostatečně konkrétně vymezeno ve výroku. Rovněž dle žalovaného nebyly dány žádné pochybnosti o tom, že se dopravní značka označující začátek obce v místě nacházela i v okamžiku, kdy místem projížděl žalobce. Navržená svědecká výpověď by tak k věci nic nepřinesla. Prvostupňový orgán skutek, který je žalobci dáván za vinu, správně právně kvalifikoval a uložil žalobci pokutu v adekvátní výši.

II. Žaloba

4. Žalobce v odvolání vznesl námitku podjatosti oprávněné úřední osoby prvostupňového orgánu. Žalovaný o námitce podjatosti nerozhodl před vydáním napadeného rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 7 A 192/2000-76). Je důležité, aby bylo o vznesené námitce podjatosti řádně rozhodnuto tak, aby se proti rozhodnutí mohl žalobce případně odvolat a následně rozhodnutí o podjatosti (spolu s konečným rozhodnutím ve věci) nechat přezkoumat soudem. Absence rozhodnutí o vznesené námitce podjatosti je zásadní procesní vadou, která je důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí.
5. Další vada řízení spočívá v neprovedení navrženého důkazu. V řízení bylo sporné, zda byla v místě dopravní značka označující začátek obce. Správní orgány tvrdily, že dopravní značka byla umístěna asi 120 metrů před místem měření. Odkázaly přitom na pasport komunikace, snímky z veřejného mapového portálu a vyjádření policie. Žádný z těchto podkladů nedokládá, že dopravní značka byla v místě umístěna právě v okamžiku, kdy místem projížděl žalobce. Dle žalobce v daném čase na místě žádná značka umístěna nebyla. Proto navrhl provedení důkazu svědeckou výpovědí. Prvostupňový orgán však důkaz neprovedl a při odůvodnění svého postupu se dopustil argumentačního faulu. Na jedné straně dle něj nepostačuje zpochybnění existence značky, na druhé straně však pro nadbytečnost neprovedl důkaz navržený žalobcem. Neprovedení důkazu představuje porušení zásady rovnosti zbraní. Správní orgán provedl „své“ důkazy, které podporovaly jeho závěry a žalobci nebylo umožněno jeho tvrzení prokázat.
6. Skutkový stav nebyl dle žalobce zjištěn bez důvodných pochybností. Žádný z důkazů neprokazoval, že by se značka v místě nacházela právě v den, kdy bylo změřeno vozidlo žalobce. Tvrzení žalobce mohlo koexistovat spolu s důkazy obstaranými správním orgánem.

Žalobce ani nepotřeboval prokázat nepravdivost důkazů obstaraných prvostupňovým orgánem. Požadavek na to, aby správní orgány prokazovaly umístění dopravních značek fotografiemi ke dni spáchání přestupku, není dle žalobce nepřiměřený. Je logické, aby policisté před prováděním měření zkontrolovali relevantní dopravní značení a pořídili jeho fotografii. Policisté mají zákonnou důkazní povinnost. Obecně ani není vhodné, aby dokazování stěžejních okolností spočívalo pouze na tvrzení svědků. Dle žalobce tak není důvod, proč by se správní orgány měly ocitat v důkazní nouzi.

7. Správní orgány učinily závěr o tom, že vozidlo žalobce bylo změřeno „mezi autobusovou zastávkou a přechodem pro chodce“. Za přechodem pro chodce se přitom nachází dopravní značka zvyšující nejvyšší povolenou rychlost na 70 km/h. Pokud by bylo vozidlo žalobce změřeno za přechodem pro chodce, nejednalo by se o přestupek. Je proto stěžejní rozlišení toho, zda bylo vozidlo žalobce změřeno před nebo za přechodem pro chodce. Správní orgány svůj závěr o tom, že vozidlo bylo změřeno před přechodem, učinily na základě zjištění, že na snímku z rychloměru je vedle vozidla vidět obrubník. Obrubník se přitom dle písemného vyjádření policie nachází pouze před přechodem. Dle žalobce žádost policie o písemné vyjádření představovala nepřipustné obcházení institutu svědecké výpovědi. Na základě takového podkladu nemohl správní orgán vzít danou skutečnost za zjištěnou. Tento postup žalobce poškodil, neboť policistům byla předestřena argumentace žalobce, které mohou policisté svá tvrzení přizpůsobit. Pokud správní orgán potřeboval zjistit okolnosti spáchání přestupku od policistů, měl je předvolat ke svědecké výpovědi. V tomto žalobce odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, konkrétně rozsudek ze dne 14. 3. 2019, č. j. 3 As 231/2017-49, a rozsudek ze dne 6. 5. 2015, č. j. 6 As 239/2016-39. Žalobce nevidí rozdíl mezi úředním záznamem, jako jednostranným úkonem policistů a písemným vyjádřením, tedy jakýmsi doplněním úředního záznamu, které je rovněž jednostranným tvrzením policistů.
8. Žalobce rovněž namítal vadu spočívající ve změně skutkové věty, o které nebyl vyrozuměn s odůvodněním, že se nejednalo o změnu právní kvalifikace skutku. Dle žalobce je změna místa spáchání přestupku pro vedení obhajoby důležitější než změna právní kvalifikace. Navíc z hlediska argumentace žalobce hrálo zásadní roli právě to, kde došlo ke změření rychlosti vozidla žalobce. V případech přípustné změny sdělení obvinění je nutno trvat na tom, aby byl obviněný se změnou seznámen a aby mu byl dán prostor přizpůsobit této změně svou obhajobu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2011, č. j. 2 Afs 91/2009-149). Žalobce byl zkrácen v právu na spravedlivý proces, neboť nebyl o zpřesnění předmětu řízení vyrozuměn. Jednalo se o spornou otázku. Tvrzení žalobce nebylo v rozporu s původním vymezením skutku, s jeho „zpřesněnou“ verzí se však již vylučovalo. Dopad na možnost řádného vedení obhajoby je zřejmý, žalobce neměl možnost v obhajobě reflektovat upravené sdělení obvinění.

III. Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasí a žalobní námitky považuje za zcela nedůvodné. Žalovaný z obsahu odvolání dovodil, že se nejedná o námitku podjatosti, ale o námitky k vadám řízení. Žalobce totiž nesouhlasil s vyloučením přestupku, kterého se měl dopustit jako provozovatel vozidla, do samostatného řízení. V důsledku toho rovněž vznesl stížnost dle § 175 správního řádu pro nevhodný postup úřední osoby. Ohledně námitky podjatosti žalobce pouze uvedl, že tento procesní postup může naznačovat podjatost. Žalovaný se tímto postupem zabýval na straně 2 a 3 napadeného rozhodnutí.

10. Pokud jde o žalobcem navrhovaný výslech svědka, dle žalovaného byl zcela nadbytečný, k čemuž odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Precizací místa spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí nedošlo ke změně totožnosti skutku, o zpřesnění popisu místa spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí nebylo žalobce třeba vyvozovat. Postupem správního orgánu nedošlo ani k obcházení institutu výslechu svědka. Doplnění spisového materiálu v písemné formě lze považovat za úřední záznam. Na základě úředních záznamů není možné v řízení o přestupku samostatně rozhodovat. Prvostupňový orgán však vycházel i z dalších podkladů, které ve svém součtu tvoří dostatečné podklady pro uznání žalobce vinným ze spáchání přestupku.

IV. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

11. Ve správním spise se nachází zejména oznámení přestupku ze dne 14. 6. 2022. Z oznámení plyne, že žalobci byla naměřena rychlost 77 km/h v místě, kde byla nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h. Místo spáchání přestupku bylo specifikováno jako Brno, S. d. – přechod, směr jízdy do MČ Brno-B. Ve spisu je založen úřední záznam ze dne 14. 6. 2022 potvrzující nadepsané skutečnosti, dále záznam o přestupku s fotografií vozidla žalobce, ověřovací list rychloměru a výpis z evidenční karty žalobce. Dne 13. 7. 2022 byl prvostupňovým orgánem vydán příkaz, kterým byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku. Žalobce podal proti příkazu odpor.
12. Prvostupňový orgán přípisem ze dne 7. 9. 2022 předvolal žalobce k ústnímu jednání a oznámil mu, že s ním pokračuje v řízení o přestupku a že současně s tímto přestupkem zahájil s žalobcem řízení o jiném přestupku ve věci přestupku provozovatele vozidla. Řízení o přestupku žalobce jakožto provozovatele vozidla následně prvostupňový orgán vyloučil k samostatnému řízení usnesením ze dne 29. 9. 2022.
13. Prvostupňový orgán vydal rozhodnutí ze dne 5. 10. 2022, kterým byl žalobce shledán vinným z přestupku. Žalovaný po podaném odvolání toto (první) rozhodnutí o přestupku rozhodnutím ze dne 21. 11. 2022 zrušil, neboť nebylo bez důvodných pochybností prokázáno přesné místo spáchání přestupku a úprava nejvyšší dovolené rychlosti v daném místě.
14. V dalším řízení byly do správního spisu doloženy snímky pasportu vodorovného a svislého značení ulice S. d. Na č. l. 52 správního spisu je založen snímek pasportu svislé dopravní značky IZ 4a označující začátek obce, snímek byl pořízen 5. 12. 2022. Na č. l. 58 je založen pasport svislé dopravní značky B 20a stanovující nejvyšší dovolenou rychlost na 70 km/h. Tato dopravní značka není umístěna bezprostředně za přechodem pro chodce, ale až v určité vzdálenosti od přechodu. Ve spisu jsou založeny také snímky z mapových portálů. Na snímku z portálu mapy.cz na č. l. 59 správního spisu je vidět zastávka MHD a za ní přechod pro chodce a semafor. U zastávky MHD se nachází chodník pokračující k přechodu pro chodce. Na snímku z portálu mapy Google na č. l. 60 jsou zachyceny svislé dopravní značky označující mimo jiné začátek obce, za nimi je zachycena zastávka MHD a chodník pokračující k přechodu pro chodce. Součástí spisu jsou také dva snímky z portálu mapy Google v opačném směru jízdy, než jel žalobce. Snímek na č. l. 61 správního spisu zachycuje zastávku MHD a další dopravní značky, snímek na č. l. 62 zachycuje počátek chodníku, přechod pro chodce a semafor.
15. Součástí správního spisu je dále žádost o doplnění materiálů k oznámení přestupku adresovaná Policii České republiky. prvostupňový orgán žádal policii o sdělení konkrétního

úseku pozemní komunikace, kde bylo vozidlo žalobce změřeno a o zaslání radarového snímku záznamu o přestupku v digitální podobě. V reakci na žádost Policie České republiky prvostupňovému orgánu písemně sdělila, že měření bylo prováděno na ulici Stará dálnice, Brno v úseku od začátku autobusové zastávky MHD na této ulici směrem jízdy od Troubska k ulici O. Brno u křižovatky s ulicí Š. Úsek měření končil na přechodu pro chodce v prostoru křižovatky. Úsek se nachází za dopravní značkou označující začátek obce a je zde tedy stanovena maximální povolená rychlost 50 km/h. Policie dále sdělila, že při pohledu na fotografii ze záznamu o přestupku je vlevo od vozidla obrubník. Obrubník se nachází právě pouze v měřeném úseku, jinde se na ulici S. d. nenachází.

16. Následně bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, proti kterému se žalobce odvolal. V odvolání žalobce podal stížnost dle § 175 správního řádu pro nevhodný postup úřední osoby. Dále uvedl, že postup úředníka spočívající ve vyloučení řízení o přestupku provozovatele vozidla k samostatnému řízení může naznačovat jeho podjatost. Navrhl také provést důkaz výsledkem svého obchodního partnera, který místem jezdí pravidelně. Obchodní partner měl žalobci sdělit, že si je vědom toho, že v místě značka umístěna byla, posléze po nějakou dobu nikoliv, a potom opětovně ano.

V. Posouzení věci krajským soudem

17. Při splnění podmínek řízení soud přezkoumal napadené rozhodnutí v souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Ve věci rozhodoval bez jednání, neboť pro tento postup byly splněny zákonem stanovené podmínky (§ 51 odst. 1 s.ř.s.).
18. Žaloba není důvodná.
19. Soud se nejprve zabýval tvrzeným pochybením při vypořádání námítky podjatosti. Ze správního spisu však nelze usuzovat na to, že by postup žalovaného v tomto ohledu vykazoval vady, pro něž by bylo nutno napadené rozhodnutí zrušit. Podle § 14 odst. 1 správního řádu je dána podjatost úřední osoby, *má-li s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti*. Podle § 14 odst. 3 správního řádu pak platí, *že účastník řízení může namítnout podjatost úřední osoby, jakmile se o ní dozví. K námitce se nepřihlédne, pokud účastník řízení o důvodu vyloučení prokazatelně věděl, ale bez zbytečného odkladu námitku neuplatnil*.
20. Žalobce explicitně námitku podjatosti nevznsl, pouze v odvolání sdělil, že „*míní, že postup úředníka může naznačovat jeho podjatost*“. Zákon nestanoví, jakou formu má námitka podjatosti mít, určující je její obsah. Žalobce však ani rámcově nesdělil, že by úřední osoba měla nějaký poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům, a že by v důsledku takového případného poměru měla zájem na výsledku řízení. Samotný obsah sdělení žalobce neodpovídá tomu, co by bylo možné považovat za námitku podjatosti ve smyslu § 14 správního řádu. S výjimkou užití slova „podjatost“ nelze ve sdělení žalobce v odvolání shledat jinou indicii, jež by vypovídala o tom, že by se mohlo o námitku podjatosti ve smyslu § 14 správního řádu jednat. Lze tak přisvědčit žalovanému, že z hlediska obsahu se spíše než o námitku podjatosti jednalo o nesouhlas žalobce s procesním postupem prvostupňového orgánu.

21. I kdyby však bylo možné tuto námitku kvalifikovat jako námitku podjatosti úřední osoby, nebyly naplněny podmínky pro postup podle věty třetí § 14 odst. 3 správního řádu, tj. že *o námitce rozhodne bezodkladně usnesením služebně nadřízený úřední osoby nebo ten, kdo má obdobné postavení*. Nebyla totiž splněna podmínka včasnosti jejího uplatnění (srov. rozsudky ze dne 30. 1. 2013, č. j. 1 As 89/2010-152, a ze dne 6. 9. 2017, č. j. 10 As 68/2017-32). Žalobce podjatost namítal teprve v odvolání, které podal dne 27. 3. 2023. O jím tvrzeném důvodu podjatosti, který měl spočívat v procesním postupu oprávněné úřední osoby, jež vyloučila řízení o přestupku provozovatele vozidla k samostatnému řízení, však žalobce věděl již v době vedení prvostupňového řízení. K vyloučení došlo usnesením ze dne 29. 9. 2022 a žalobce o něm byl informován nejpozději prvním prvostupňovým rozhodnutím ze dne 5. 10. 2022. Žalobce tak mohl námitku podjatosti vznést již ve svém odvolání ze dne 16. 10. 2022.
22. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 1. 2013, č. j. 1 As 89/2010 - 152, „*formulaci „k námitce se nepřihlédne“ obsaženou v § 14 odst. 2 správního řádu z roku 2004 (pozn. soudu – stejná formulace je obsažena v § 14 odst. 3 správního řádu účinného ode dne 1. 11. 2018) je nutno vykládat tak, že o námitce podjatosti úřední osoby, která nebyla účastníkem řízení uplatněna bez zbytečného odkladu, se nerozhoduje samostatným usnesením. To však neznamená, že by se skutečnostmi, které jsou v ní uvedeny, neměl příslušný správní orgán vůbec zabývat.*“ Žalovaný přitom postupoval zcela v souladu s uvedeným judikатурním závěrem. O námitce podjatosti sice usnesením dle § 14 odst. 3 správního řádu nerozhodl, jejím obsahem, tj. procesním postupem spočívajícím ve vyloučení řízení o přestupku provozovatele vozidla k samostatnému řízení, se zabýval. A proti přijatým závěrům se žalobce mohl případně bránit žalobou; to však neučinil, námitky vedl jiným směrem.
23. K námitce týkající se změny ve skutkové větě je na místě obecně předeslat, že skutkové vymezení deliktního jednání je esenciální podmínkou práva na obhajobu stíhaného. Je nutno dbát na to, aby byl postihovaný skutek popsán v maximální možné míře jednoznačně co do způsobu jeho spáchání, včetně určení místa a času deliktního jednání, je-li to z povahy věci možné, a to za účelem jeho odlišení od jiných deliktních jednání. Mezi sdělením předmětu přestupkového řízení a popisem skutku v meritorním rozhodnutí musí v podstatných rysech existovat soulad. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 3. 2011, č. j. 2 Afs 91/2009-149, „*pokud je v průběhu řízení zjištěn určitý aspekt jednání, který „obviněnému“ dosud nebyl vytýkán, a vede-li toto nové dílčí skutkové zjištění k rozšíření právní kvalifikace postihovaného jednání, je nutno před vydáním rozhodnutí přistoupit k „rozšíření obvinění“.*“ Posouzení existence tohoto souladu v konkrétním případě je však vždy individuální, s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem posuzované věci.
24. V řešené věci bylo uvedeno v příkazu ze dne 13. 7. 2022, kterým byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku, že žalobce se měl přestupku dopustit „*v Brně na pozemní komunikaci ulice S. d., ve směru jízdy do MČ Brno B., v prostoru křižovatky s ulicí Š.*“, a že v daném úseku je stanovena zákonem nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h. Stejně byl skutek vymezen i přípisem ze dne 7. 9. 2022, kterým bylo žalobci oznámeno, že s ním správní orgán pokračuje v řízení a obdobně znělo i prvotní rozhodnutí správního orgánu o přestupku, které bylo žalovaným později zrušeno. Po doplnění dokazování bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, ve kterém bylo místo spáchání přestupku žalobce vymezeno tak, že se žalobce přestupku dopustil „*v Brně na pozemní komunikaci ulice S. d., ve směru jízdy od obce Troubsko do MČ Brno B., v prostoru křižovatky s ulicí Š. za zastávkou MHD Š. v Brně a před přechodem pro chodce*“, a že v daném úseku je stanovena zákonem nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h.

25. Tuto změnu hodnotí soud tak, že je dán podstatný soulad mezi původním a konečným vymezením skutku. Ostatně provedenou úpravou nedošlo ke změně v právní kvalifikaci přestupkového jednání. Je pravda, že místo spáchání přestupku bylo původně určeno obecněji. Dle soudu však bylo vymezeno dostatečně konkrétně tak, aby bylo žalobci zřejmé, jaké jednání je mu dáváno za vinu pro účely vedení jeho obhajoby. Bylo specifikováno, že v daném úseku je stanovena nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h, což je klíčovou skutečností pro vedení obhajoby žalobce. I konstatováním, že v místě měření byla nejvyšší dovolená rychlost stanovena na 50 km/h, bylo místo spáchání přestupku blíže vymezeno. Tento úsek je totiž poměrně krátký, neboť vede pouze od dopravní značky označující začátek obce k dopravní značce zvyšující nejvyšší povolenou rychlost na 70 km/h. Ta je stanovena svislou dopravní značkou umístěnou až v určité vzdálenosti za křižovatkou, nikoliv bezprostředně za křižovatkou. Po doplnění dokazování bylo místo specifikováno tak, že byl určen zcela konkrétní úsek pozemní komunikace, ve kterém mělo k přestupkovému jednání dojít a kde bylo vozidlo žalobce změřeno.
26. Žalobci bylo již od počátku přestupkového řízení jasné, jakým jednáním se měl dopustit přestupku, včetně místa a času jeho spáchání. Nejednalo se o situaci, kdy by byl nově zjištěn určitý aspekt jednání, který původně žalobci nebyl vytýkán. Pokud žalobce namítá, že neměl možnost v obhajobě reflektovat upravené sdělení obvinění, soudu není zřejmé, jak konkrétně mělo být žalobci vedení obhajoby znemožněno. Lze tak konstatovat, že ani ve vztahu k této námitce není na místě žalobní argumentaci přisvědčit.
27. Další okruh námitek žalobce směřoval ke zjištěnému skutkovému stavu. Skutečnost, že v místě je maximální povolená rychlost 50 km/h, plyne z oznámení přestupku, úředního záznamu a záznamu o přestupku. Tato skutečnost byla potvrzena přípisem od Policie České republiky ze dne 2. 2. 2023. Jak ale vyplývá z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu, obsahem úředního záznamu je jen předběžná informace o věci, která slouží správnímu orgánu ke zvážení dalšího postupu, lze jej tedy vzít do úvahy pro podpůrné dokreslení situace (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008–115, č. 1856/2009 Sb. NSS, ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013–27, či ze dne 24. 7. 2014, č. j. 10 As 108/2014–25). Jedná se o jednostranný úkon správního orgánu nemající charakter veřejné listiny, která by potvrzovala pravdivost toho, co je v ní osvědčeno nebo potvrzeno (nálezy Ústavního soudu ze dne 11. 3. 2004, sp. zn. II. ÚS 788/02, N 38/32 SbNU 373), sám o sobě tedy, zvláště za situace důkazní nouze, obstát nemůže (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 As 18/2011–54). Také z tohoto důvodu žalovaný první rozhodnutí o přestupku v této věci zrušil.
28. Po zrušení prvního rozhodnutí však byla spisová dokumentace prvostupňovým orgánem doplněna. Skutečnost, že se na místě nachází dopravní značka označující začátek obce tak plyne nejen z jednostranných dokumentů policejního orgánu, potvrzuje ji i screenshot pasportu vodorovného a svislého značení na č. l. 52 správního spisu ze dne 5. 12. 2022, fotografie z portálu mapy Google na č. l. 60 správního spisu z března roku 2020, a fotografie z portálu mapy Google na č. l. 61 správního spisu z dubna roku 2019. Tato dokumentace prokazuje, že se dopravní značka označující začátek obce v daném místě nacházela v období před spácháním přestupku i v období po jeho spáchání. Ostatně žalobce ani nezpochybňuje, že se dopravní značení v místě nacházelo v době před a po jeho průjezdu místem. Pouze tvrdí, že se na místě nemělo nacházet v okamžiku jeho průjezdu. K takovému tvrzení však nenavrhuje důkazy, které by skutečnost, že se dopravní značení v místě nacházelo i v době spáchání přestupku, mohly zpochybnit.

29. O skutečnosti, že se dopravní značka v místě nacházela, vypovídá fotodokumentace a pasport dopravního značení. Pokud se totiž dopravní značka v místě nacházela v době před i po spáchání přestupku, bez dalšího není důvodu pochybovat o tom, že se v místě nacházela i v okamžiku spáchání přestupku, jak o tom vypovídá policejní úřední záznam a další dokumentace policejního orgánu. Neexistuje navíc žádné racionální vysvětlení toho, proč by se v místě dopravní značka v okamžiku průjezdu žalobce nacházet neměla. Žádné takové vysvětlení nepodává ani žalobce, který v průběhu policejní kontroly po spáchání přestupku existenci dopravního značení nezpochybňoval (ostatně dokumentaci odmítl být jen podepsat), jakkoliv by se taková obrana v dané situaci nabízela.
30. Zároveň je nutno přihlídnout k tomu, že dopravní značka označující počátek obce je charakteristická svojí stálostí. Ze snímku na č. l. 60 správního spisu je zjevné, že se jedná o dopravní značku, která je pevně spojena se zemí, proto nemohla být např. na přechodnou dobu povalena či přenesena jinam. Pokud žalobce odkazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2019, č. j. 3 As 231/2017-49, jeho závěry nejsou v rozporu s napadeným rozhodnutím. Nejvyšší správní soud konstatoval, že úřední záznam může být důkazem k dokazované skutečnosti, avšak nesmí být důkazem jediným. Jak bylo uvedeno výše, v řešené věci není existence dopravního značení v daném místě prokazována pouze úředními záznamy.
31. Pokud jde o konkrétní místo spáchání přestupku, i to bylo dle soudu dostatečně prokázáno. Namítá-li žalobce, že existence obrubníku plyne pouze z písemného vyjádření Policie České republiky ze dne 2. 2. 2023, není to pravda. Tato skutečnost plyne i ze snímků z mapových portálů založených ve správním spise na č. l. 59, 60, 61 a 62 správního spisu. Zejména na posledním z těchto snímků je zřetelně vidět, že chodník s obrubníkem za přechodem prochodce pokračuje pouze několik metrů a poté končí. Nepokračuje tedy až do úseku, kde již je nejvyšší povolená rychlost stanovena svislou dopravní značkou na 70 km/h. Na fotografii ze záznamu o přestupku je za vozidlem žalobce viditelný obrubník, z čehož je nutno dovodit, že vozidlo muselo být změřeno v úseku, kde je nejvyšší povolená rychlost 50 km/h.
32. Za takto zjištěného skutkového stavu nebylo nutné provádět výslech policistů. Nejednalo se proto o obcházení institutu svědecké výpovědi. Pro závěr o místě spáchání přestupku svědčila řada důkazů, nikoliv pouze písemné vyjádření policistů. Pokud měl žalobce jakékoliv další námitky proti zjištěnému místu spáchání přestupku, mohl je vznést kdykoliv v průběhu správního řízení, případně v žalobě. Není rovněž pravda, že by policejnímu orgánu byla předestřena argumentace žalobce, jak žalobce namítal. Prvostupňový orgán pouze požádal policejní orgán o sdělení úseku ulice Stará dálnice, ve kterém bylo vozidlo žalobce změřeno a o zaslání další policejní dokumentace v digitální podobě.
33. Námitka žalobce, že nebyl proveden jím navrhovaný důkaz výsledkem jeho obchodního partnera, rovněž důvodná není. Soud souhlasí se závěrem žalovaného, že skutkový stav věci, včetně existence dopravní značky označující začátek obce, byl v řízení před prvostupňovým orgánem zjištěn bez důvodných pochybností. Žalobcem zpochybňované jednostranné podklady pocházející od policejního orgánu byly plně podpořeny fotodokumentací daného místa z mapových portálů a pasportem vodorovného a svislého značení. Vznikl tak ucelený soubor důkazů svědčící existenci dopravního značení, přičemž tato skutečnost nebyla ničím zpochybněna.
34. Ani žalobcem navrhovaný výslech by nemohl takto zjištěný skutkový stav zpochybnit. Žalobce opakovaně namítá, že neexistuje fotografie prokazující existenci dopravního značení

právě v okamžiku jeho průjezdu daným místem. Obchodní partner žalobce sice měl mít dle jeho tvrzení znalost místních poměrů, neboť místem pravidelně projížděl, ani on však nebyl svědkem průjezdu žalobce daným místem. Nemohl by proto podat svědectví o tom, zda se dopravní značka v místě v okamžiku průjezdu žalobce nacházela či nikoliv.

VI. Závěr a náklady řízení

35. Námitky žalobce soud vyhodnotil jako nedůvodné a neshledal ani jiné důvody, pro které by bylo na místě žalobě vyhovět; proto žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
36. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti nevznikly, náhrada nákladů řízení mu tudíž přiznána nebyla (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014–47).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 4. června 2024

Mgr. et Mgr. Lenka Bahýřová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně